

Comentariul poeziei Vara Sfantului Mihai scrisa de Lucian Blaga- a doua parte

In pragul senectutii sale, Blaga a trait o splendida "vara a sangelui", a carei experienta s-a cristalizat intr-un lirism de o puritate desavarsita, transparent si solar, de o inegalabila forta in calmul sau de element cosmic - care reprezinta cea mai inalta culme a creatiei sale.

Cele mai frumoase poeme de dragoste ale lui Blaga se gasesc in ciclul postum "Vara de noiembrie" (inclus in volumul postum Poezii, 1962) venit sa completeze oarecum un gol in ansamblul creatiei lui. Despre o iubire tarzie a poetului, purificata insa prin puterea artei - este vorba, se pare, in poezia Tusculum: "Ard lumini ca sorii tineri/ Prin iernatic Tusculurn,/ Arnintirile de vineri/ Ma-nsotesc inca pe drum". Titlul intregului ciclu sugereaza reinvierea tarzie a iubirii: "Nimic sub zare nu-i destul/ Vreau totul inc-odata" (inca o data).

Iubirea asimilata primaverii este acum iarna cunoasterii. Poetul este constient ca iubirea venita ca o arsita de iulie in noiembrie, "viscol de caldura", si "fierbinte nea", este data lumii "ca vara sangelui sa nu se piarda/ ca vraja basmului mereu sa arda" (Vara de noiembrie).

Pentru filozoful Blaga, iubirea devine inceputul unui ciclu, primavara vietii, iar cunoasterea este sfarsitul, iarna Clipele eterne marcheaza intoarcerea "A cunoaste. A iubi./ Inc-o data, iar si iara/ a cunoaste-nseamna iarna/ a iubi e primavara" (Primavara).

Autentice cantece ale iubirii implinite, creatoare de lumi sunt poemele: Strofe de-a lungul anilor, Catrenele fetei frumoase, Viori aprinse, femeile, Cantecul focului, Risipei se deda florarul.

Frumusetea femeii este o vioara aprinsa "Viori sunt femeile/ tremur in palme rasfrant./ Le slavesc si le cant/ pentru sfarsitul de drum/ ce-l au pe pamant/ Lemn moale, lemn sfant!/ Viori sunt femeile/ vibratie fara cuvant/ viori aprinse sub arc/ in flacari si fum" (Viori aprinse sunt femeile)

In poezia Risipei se deda florarul - tema iubirii se asociaza temei naturii care germineaza si rodeste:

"Ne-om aminti candva tarziu/ de-aceasta intamplare simpla/ De-aceasta banca unde stam/ tampla fierbinte langa tampla/ De pe stamine de alun/ din plopai albi, se cerne jarul/ Orice-nceput se vrea fecund/ risipei se deda florarul."

Viata este o tesatura de doruri, de dorinte si de impliniri launtrice. Florarul risipeste polenul. Rodul se prinde inasa rar. Dorurile raman ca firele de panza prin care se zareste ceea ce s-a visat candva "Visand, intrezarim prin doruri -/ latente-n pulberi aurii - paduri ce ar putea sa fie/ si niciodata nu vor fi."